

Døden står ved vår dør

Av generalkonsul P. Harsen

Fra historien vet vi at der hvor hat og hevn fritt har fått virke under politiske og religiøse konflikter, har disse onde makter i årtier framover satt sitt stempel på folket. De utskielser som i en kort periode var blitt legalisert — fortsetter å herje, fordi folkesjelen var blitt forrået. — Hvem kan ha tillit til våre myndigheter som unnlater å sette en morder som Gulosten under tiltale. Under okkupasjonen hadde den samme mann også vært med på å snikmyrde et medmenneske. Var det derfor at han av noen ble betraktet som en mann med såkalt god nasjonal holdning og slapp å stå til ansvar for mordet på to tyskere etter frigjøringen?

På samme tid er NS folk blitt straffet for forhold som ikke var straffbare etter vår lov før frigjøringen i 1945. Massen ble innpisket av pressen og prestene til å rope «Korsfest, korsfest -- gi oss Barabas fri».

Dette hatets og hevners evangelium i 1945 ble støttet av en rekke prester over det hele land og aller sterkest av kirkens primas, biskop Berggrav. Han unnskylte sin opptreden under okkupasjonen med at han den

gang talte med «en dobbelt tunge». Jeg har før stått i den formening at det var en kristen manns plikt å tale den rene sannhet komme hva der komme ville. At ikke kristenfolket reagerte over en slik biskop er meg ufattelig.

Luk. 11,46 «Ve Eder, I lovkyn-dige, I som lesser byrder på meneskene, som de vanskelig kan bære og selv rører I ikke byrdene med en av Eders fingre».

I rettssaka mot direktør Bergsvik fremsatte Bergsvik pånytt sin påstand om at Berggrav hadde forfusket bibelens ord i sin bok: «Folkedommen over NS». Som vitne i denne sak ønsket ikke Berggrav å imøtegi Bergsviks påstand. — En prest (ikke NS) har i en brosjyre stemplet Berggrav som drottsviker, høysviker og edsbryter og det synes som om det er riktig hva «Verdens Gang» skrev i 1948 at om biskop Berggrav kan man si hva man vil. Mennen synes ikke å reagere selv likeoverfor de verste ærekrenkelser.

Vi har nylig hatt skandalen med statsadvokat Hafting -- riksadvokatens høyre hånd i landssviksaker. Han forsvant. — Like før han forsvandt var han

så omhyggelig at han lot sin forsvare hente sin dommerkappe i dommerværelset i Justisbygningen. Men sin gullklokke lot han merkelig nok ligge på bryggkanten — hvor han druknet seg.

Det er dog ikke den eneste statsadvokat for landssviksaker som har hatt «svin på skogen». Vi har en annen langt alvorligere sag under oppseiling, nemlig fhv. statsadvokat i Buskerud: — Henning Bjørnvik.

I ca. 5 — fem — mdr har Bjørnviks sak vært etterforsket av statsadvokat Dorenfeldts assistent, herr Deberitz og Bjørnviks graverende forhold er blitt klarlagt.

Det er merkelig at denne mann ikke forlengst er blitt siktet for hva han har bedrevet i de senere år. Etter hva en rekke kvinner har forklart for retten skal han ha misbrukt sin makt som påtalemyndighetens representant for landssviksaker i Buskerud ved å søke å mette sitt erotiske begjær likeoverfor kvinner som han mente han hadde makt over i kraft av sin stilling som statsadvokat.

Justisministeren har sagt at rettsoppgjøret viser et lyst bilde — kun med enkelte mørke flekker. Men hva skal man si når de mørke flekker blir fler og fler og begynner å dekke fylke etter fylke? Hvorledes kan det være mulig at en fremtredende embetsmanns graverende forhold i årevis kan være et alminnelig samtaleemne over hele fylket uten at Påtalemyndigheten har skredet inn. Hvorfor skal det være nødvendig for private i grupe inn for å få en slutt på svineriet?

Allerede i 1946 hørte jeg rykter om statsadvokat Bjørnviks overgrep mot NS-kvinner, hvis menn satt innesperret. Jeg trodde først det var bare rykter. — Men så kom siktelsen mot meg for hva jeg hadde skrevet i min bok, «Folkedommen over rettssvikerne». Et av tiltalepunktene var et angrep som hadde stått «8. Mai» i desember 1945 mot politiinspektør L'Abée Lund. Med denne artikkel hadde jeg ikke hatt noen befaring.

På samme side i «8. Mai» står det et voldsomt angrep på en jurist innen Påtalemyndigheten, giengitt etter en rapport fra Somdalen. Det slo meg straks — hva kan grunnen være til at hr. Dorenfeldt ikke har gått til angrep på «8. Mai» for denne artikkel?

Jeg fikk vite at andre hadde samlet inn atskillig stoff om Bjørnviks forhold. Dette fikk jeg utlevert og gransket saka videre. Jeg har følelse av at det er kvinner som ennå holder seg tilbake av frykt for den mektige høyeste rettsadvokat Bjørnvik. Det er mulig at andre ble skremt da Dorenfeldt i pressen meddelte at «ryktemakerne» omkring denne sak skulle trekkes til ansvar.

Dorenfeldt har såvidt jeg forstår vært ivrig etter å få oppsporet hvem der har satt saka mot Bjørnvik i gang. Etterforskningen herom mener jeg han nå kan innstille.

— — — —

Jeg kan ikke forstå annet enn at riksadvokat Aulie og statsadvokat Dorenfeldt hadde embetsmessig plikt til straks å ta aksjon og granske Bjørnviks forhold tilbunns. Et av vitnene, fru

oppgjøret lever i en hellig harme over de overgrep som har funnet sted — og den manglende Likhet for Loven. Jeg skal ikke her nærmere gå inn på de overgrep som er gjort av en rekke bobestyrere — vel med sanksjon fra Erstatningsdirektoratet.

x

Matt. 23,27 — 33 «Ve Eder, I skriftlærde og farisæere, I hyklere, I som ligner kalkede grave, som utvendig er fagre å se til, men innvendig fulle av dødningeben og all urenhet . . . I orme yngel hvorledes kan I unnfly helvedes dom?

x

Hadde våre myndigheter ikke latt seg lede på avveier ved gjenom hatt og hevn å dekke regjeringen Nygaardsvold's synder, hadde vårt folk ikke fått det ulivssår det har fått og som det vil ta årtier for å lege. Som en sår — vil man høste.

Idag står NS-folk æresløse — stemplet som kriminelle forbrytere. Deres fotografier og fingeravtrykk står i forbryteralbumene. Her finner en tusener av våre beste bønder med slektstradisjon langt tilbake i vår historie. Tror noen at folk med æresfølelse — og som ikke forstår at de har gjort noe galt — kan glemme disse overgrep. En flokk av trellesinnete menn kan en kanskje ustraffet håne og sjynte på, men folk med æresfølelse kan ikke — som biskop Berggrav — sitte stille og la seg håne.

Hvorledes kan en vente at tusener av ærekjære — fedrelandsinnede kvinner og menn skal kunne kjempe med begeistring for sitt land når de står stemp-

let som landsforrædere og kriminelle forbrytere?

Det gjelder henimot 30,000 kampdyktige kvinner og menn. Skal de kjempe under tvang under et styre som har vanæret dem og som nekter å gi dem full oppreisning — er de lite eller intet verd. Får de derimot full oppreisning vil en nok finne, at der blant disse er sterkere krefter enn noen aner.

Jeg retter en appell til de norske myndigheter om å søke en ordning som i disse kritiske tider atter kan forene alle nordmenn.

De som er rammet av rettsoppgjøret må få full æresoppreisning og få tilbakebetalt bøter og erstatninger. Alle som sitter innesperret (når det ikke gjelder kriminelle forbrytelser) må frigis.

Døgnets dverger trekker nisse-luen over hodet — og i tale og skrift luller de folket inn i troen på at kan det bare bli stille omkring rettsoppgjøret — så dette ikke blir «forkludret», se da vil alt bli bra her i landet.

Denne teori kunne være god nok, hvis det var en flokk av trellesinnede kvinner og menn en hadde med å gjøre. Men det er det IKKE.

De gamle grekeres lærer: Hybris slo fast at overgrep følges av nemesis. La oss huske Bjørnsons ord i «Over Ævne»: «Der må noen begynne med å tilgi». Det er i den ellefte time.

Døden står ved vår dør, hvis vi ikke kan stå samlet som brødre.

Nyttårsaften 1950.

P. Harsem.

Side 2 (Riksadvokatembetet).

Sikringstjenesten førte eget kartotek over NS-folk og arkiv med opplysninger om angivere. Dette materiale ble ved frigjøringen stillet til politiets rådighet under rettsoppgjøret med landssvi-kerne, skriver Sverre Kjelstadli.

Enhver må ha rett til å spørre: Har man selv vært et godt eller slett eksempel i livet? Har i den passerte tid hvis bitre frukter folket nu skal høste - har eksemplet fra oven fra ~~xxx~~, fra samfunnsstøtter og -spisser vært godt eller slett?

Skjuler det sig mange urørte forbrytelser i dag. og grove forbrytelser
Har noen Carte blanche i så henkende? Gjæmmes mange mord i det
svære antall etter frigjøringen av sporløst forsvundne personer.

Er just disse forhold det store tema for en mørk norsk zola?

I en artikkel av Lorentz Vogt i Adresseavisen 16.1.1951 betitlet "Riksadvokatembetet og dets innehavere" uttales bl.a.:
"I forarbeidene (til juryloven av 1887) som er forfattet av riksadvokat Getz uttales:

"Riksadvokaten bør antagelig ikke stilles i ~~no~~ noget lydighetsforhold til noget enkelt departement men blot til Kongen.

Grunnsetningen bør være at ledelsen av påtalemyndigheten bør gjøres så stabil og så uavhengig av politiske svingninger

og hensyn som mulig uten at den dog kan unndras fra den konstitusjonelle ansvarlighet. Riksadvokaten kan derfor visstnok ikke gis en dommers uavhengighet av eksekutivmakten, men adgangen til å gripe inn bør dog på den annen side ikke således lettes for denne, at han blot blir et viljeløst redskap."

~~Handwritten scribbles~~

Tidligere riksadvokat Sven Arntzen er vel den som sterkest kan kritiseres for å ha ført rettsoppgjøret inn i et feil spor. Man vil lettere forstå berettigelsen av en slik kritikk, når man leser nedenfornevnte artikkel av adv. E. i "8de Mai" for den 15/5/ 1951. Artikkelen har følgende overskrift :

"Fortidens ubehagelige skygger"

Adv E. nevner at advokat Sven Arntzen - som vitne i en rettssak - på forespørsel fra forsvareren meddelte retten, at han (Arntzen) i 1940 selvsagt oppfattet alle medlemmer av Nasjonal Samling som landsforrædere. Arntzen hadde med hellig indignasjon tilføyet: "Det skulle også bare mangle".

Men så opplyser adv. E om at Arntzen sommeren 1940 - ja endog etter den 25/9/ 1940 - befandt den senere riksadvokat Arntzen og hans frue seg flere ganger i ytterst elskverdig og kordialt samvær med N.S. medlemmer. Ja - Arntzen så dem endog som gjester i sitt hjem. Adv. E. harzelerer så over at man i de siste år ikke kaller slike vitnesbyrd for "falsk forklaring", men kun for "interessebetont erindringsforskyvning." Tilslutt skrev adv. E. :

"At herr Arntzen idag ~~k~~ finner seg mest tjent med "å glemme" "disse ting, er jo forståelig. Men at vi andre husker det, "skulle bare mangle."

Gsa

I riksadvokatens ~~forordning~~ nr 9 o.s.v. (se side 13)

"Meddelelse" nr. 9 for 16. august 1945 - ful *XEMM*

I riksadvokatens ^{"meddelt"} ~~rundskriv~~ nr 9, 16/8/45 til statsadvokatene i landssvik-saker behandler han Norges forhold til England, Frankrike og Sovjetsamveldet. Han citerer Utenriksdepartementet brev av 21/7.45 til Justisdepartementet, hvori det står at det ikke foreligger noe som berettiger en til å tale om inngåelse på en bestemt dag av en formel allianseavtale mellom Storbritannia og Frankrike på den ene side og Norge på den annen .

Når det ikke foreligger noen formel avtale på en bestemt dag, hvorledes kan en så støtte seg til hva det er nevnt i "skrift og tale" slik som riksadvokaten gjør ?

I samme brev fra Utenriksdepartementet - citert i rundskriv nr 39 - står det :

"Fra det øyeblikk Tyskland i juni 1941 gikk til angrep på Sovjetsamveldet, har Norge faktisk vært ~~et~~ Sovjetsamveldets "forbundsfelle i den felles kamp mot angriperne."

Det faktiske forhold var at Norges diplomatiske forbindelse med Sovjet var brutt helt til desember 1941 . Det burde Utenriksdepartementet og Riksadvokaten ha visst.

~~Som foran nevnt på side 7 (punkt 24) benektet Molotov på Pariserkonferansen at Norge hadde vært krigsdeltager (Dagbladet 20/5/46)~~

~~Etter det som foran er referert fra Yalta konferansen er det gjort klart at Norge aldri har vært betraktet som noen alliert nasjon. Se også punkt 28, på side 7 om russernes aneksjon av norsk territorium i Pasvik m.m. i "Meddelt"~~

I ~~et~~ ^{et} rundskriv nr 9 referer riksadvokaten videre hva Utenriksdepartementet har meddelt ham :

"Utenriksdepartementet finner for sitt vedkommende ikke å burde ta standpunkt til spørsmålet om fra hvilket tidspunkt Norge må ansees å være "forbunden" med Sovjetsamveldet i relasjon til straffelovens par 86, idet dette spørsmål forutsettes å måtte finne sin avgjørelse ved domstolene."

Dette har riksadvokaten meddelt til statsadvokatene og de må da igjen f.eks. ha underrettet landets sorenskrivere herom. Men hvorledes kunne en sorenskriver ute i landdistriktene fatte bestemmelse om et forhold som ikke en gang Utenriksdepartementet kjendte noe til ? En må vel si, at riksadvokaten med dette sitt rundskriv har sanksjoner en vilkårlighet som søker sin like.

Retts^{oversatt} må en vel si at Utenriksdepartementet ikke kjenner noe til en alliance-avtale og så skal man la Per og Paal bestemme det som passer for å kunne straffe medlemmer av NS etter par 86

Langt værre er dog riksadvokat Arntzens rundskriv nr 39 , rettet til sårdomstolene/dommerne i landssviksaker. Her har Arntzen referert Kongens proklamasjon den 7/6/40, da han flyktet til England: Arntzen har (bevisst eller ubevisst skal være usagt) forandret et ord i Kongens proklamasjon og denne forandring er blitt skjebnessvangert for rettsoppgjørets utvikling. Proklamasjonen ble forandret så den kom til å lyde slik:

"Det vil så langt det er gjørligt opprettholde det norske folks selvstendige KRIG." (uth. her)

Dette hadde ikke Kongen sagt. Han hadde sagt: .."det norske folks selvstendige LIV." (uth her)

Ut fra dette feilaktige rundskriv fra riksadvokaten, kunde så dommerne over hele landet i ca. to år - ved feil fortolkning av Kongens proklamasjon slå fast, at Norge hadde vært i krig med Tyskland under hele okkupasjonen, og at alle som man ønsket å straffe må være seg dette bevisst.

Det er ikke for sterkt å si, at dette var et djævelsk trick, hvis forandringen er gjort bevisst. For derved hadde dommerne ryggen fri, og de kunde dømme og straffe tiltalte medlemmer av N.S. etter straffelovens par. 86, som kun kan benyttes under en krig.

Dommerne fra hele landet ble instruert i Oslo, hvorledes de skulde behandle denne feilaktige meddelelse om at Norge var i krig under hele okkupasjonen og at dommerne nøye måtte protokollere, at tiltalte var seg dette bevisst, selv om han hadde nedlagt den sterkeste protest. De ledende presseorganer i Norge ~~ikk~~ bestyrket sine lesere ~~at~~ at Norge hadde vært i krig under hele okkupasjonen, idet de støttet seg til Arntzen "proklamasjon". *De "glømt" alle hva det var; juni 1940. - hadde*

Dermed var tåkeleggningen av de faktiske forhold begyndt, og dette hadde tilfølge en uhyrlig rettskrenkelse. En rettskrenkelse som har bragt titusener av uskyldige mennesker til fortvilelse - ja i mange tilfeller til selvmord. ~~Hytzen~~ mot medlemmer av N.S. fortsetter den dag idag ti år etter at den begyndte, og heri er høyesterettsadvokat Arntzen ikke uten skyld. Hvorfor har han ikke åpent erkjent at hans opplysning i rundskriv nr 39 var feilaktig? Hvis han i en stille stund ville reflektere over hvilke ulykker hans forandring av ordet liv til krig har forvoldt - burde han ikke hvile før han har gjort det godt igjen.

Presiden taler ofte så pent ^{at} nå må det være slutt ^{på} diskusjonen vedr. rettsoppgjøret og de ber om at N.S. folk skal stikke "sverdet i skjeden". Mennår det kommer til stykke nektes N S folk stillinger som de er kvalifisert til og i det skjulte hamres det videre i samme dur som "Aftenposten" og "Dagbladet" m.fl begyndte på sommeren 1945.

Skal respekten for vårt rettsvesen gjenopprettes må dommene i landssviksaker revideres. Blant de titusener norske kvinner og menn, som er straffet p.g.a den fundamentale falske påstand om at Norge var i krig med Tyskland etter den 10/6/40 finns der ikke lenger den ringeste respekt for dommere og aktorer i landssviksaker og de såkalte "bostyrere" selv om de iker seg den sorte kappe og setter opp en alvorlig "dommermine". Man aner svakheten for trykket foramakthaverne, de som rømte fra landet sommeren 1940 og som kom hjem for å diktere hva som skulde betraktes som rett, selv om de derved krenket vår grunnlov ved å gi love med tilbakevirkende kraft og ved å innbilde folket at vi hadde vært i krig med Tyskland under hele okkupasjonen og at det var landsforræderi å være medlem av det lovlige politiske parti: Nasjonal Samling.

Da Norge etter det foranstående referat fra Yalta-konferansen, ~~og de øvrige fakta som er klarlagt~~, ikke kan sies å ha vært i krig med Tyskland etter 10/6/40 og at det aldri har eksistert noen alliance mellom Norge og vestmaktene, skulde ingen norsk borger ha vært straffet etter straffelovens par. 86, fordi, denne -som før nevnt- kun kan anvendes når landet er i krig.

Det må bli et krav fra hundrede tusin norske kvinner og menn (de straffede og deres pårørende) å få en revisjon av dommene i rettsoppgjøret. Erlagte erstatninger, inndragninger og bøter må tilbakebetales. Det stempel de straffede har fått - som landssvikere- må vekk fra politiets protokoller.